

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XII. ročník, marec - apríl 2012, 2. číslo

Mons. Jozef Medový na jednej zo zachovaných fotografií

OSOBNOSŤ SMOLENÍC

Keď prvý krát slúžil primičnú svätú omšu na Vianoce 1950, nebol v rodných Smoleniciach, ale v kostole svätého Klementa v Ríme, na pravej strane od hlavného oltára, v bočnej kaplnke, kde sú uložené pozostatky svätého Cyrila. Prítomných bolo len zopár babiek, ktoré ho ani nepoznali. Keď takto opisoval svoju prvú slúžbu svätú omšu Mons. Medový našej tete Elke, vraj mu po tvári tiekli slzy. Čakal dlhých 19 rokov, kým sv. omšu mohol slúžiť doma v rodných Smoleniciach. Nikdy som nemala dôvod zaujímať sa hlbšie o život Jozefa Medového, pokiaľ sa v týchto dňoch nezjavil v Smoleniciach jeden sympatický Talian – Roberto Serafini. Bývalý miništrant a dobrý priateľ Mons. Medového k nám prvýkrát zavítal ešte pred 20timi rokmi, vtedy ešte so svojím veľkým vzorom. Teraz prišiel, aby o ňom získal čo najviac informácií potrebných na vydanie knihy o našom rodákovi.

Mons. Jozef Medový je pre nás mnohých hlavne postava, ktorá sa v Smoleniciach narodila, ale čo viac o ňom vieme okrem všeobecne známych faktov (ak vôbec)? Študoval v Ríme, kde ho vysvätili, pár krát sa mu za socializmu podarilo dostať na Slovensko, väčšinu života prežil v Taliansku... Generácia, ktorá s ním vyrastala, má dnes viac ako 80 rokov. Tie ďalšie ho osobne nepoznali, žil na „západe“ a keď sa mohol po „89-tom“ vrátiť, túto možnosť nezvolil. Aj napriek týmto skutočnostiam sme sa mnohí, ktorí sme sa rozprávali s Robertom, cítili zahanbení. Nejaký Talian sem letí až z Ríma, aby pozbieral a napísal knihu o Smoleničanovi? A vie viac ako my? Udivoval nás svojimi detailnými informáciami a materiálom, ktorý pozháňal cez internet. Na Slovensko prišiel, aby sa dozvedel viac o jeho detstve. Vraj už ako dieťa chcel byť Medový kňazom. Namiesto pri oltári slúžil omše pri stoličke - tak naňho spomínali jeho dve sesternice i brat.

Ak niekde hovorím o Smoleničanoch, nezabudnem dodať, že sme hrdí. No treba i vedieť na čo a na koho... Myslím, že pri vymenovávaní známych osobností by sme mohli spomenúť aj meno Mons. Jozef Medový.

O čo nám ide?

Pôstne obdobie je pre nás šancou zastaviť sa a pozrieť sa v prvom rade na seba. Presnejšie na to, kto je mojím bohom. Aby bol náš boh naozaj Bohom, to nie je také samozrejme a jednoznačné.

Hneď prvá skutočnosť, ktorá nám to potvrdzuje je naša hriechnosť. Konkrétne hriechy, ktorých sme si vedomí, sú chvíľami strávenými bez Boha alebo proti Bohu – ale s naším bohom či skôr bôžikom. Tým bôžikom môžeme byť my sami, iní ľudia alebo zvieratá, či veci okolo nás.

Koľko zla sa už napáchalo v dejinách v Božom mene! Ale vždy za tým stála ľudská pýcha, ktorá nedovolila vidieť, že aj keď niečo robím „pre Boha“, tak to robíme pre väčšiu Božiu česť, ale svoju slávu... Stávame sa tými, ktorí by chceli Bohu diktovať, čo je dobré a čo nie. Alebo je Boh normou môjho života, alebo nie je mojím Bohom. Potom som si bohom sám seba a možno sa o to snažím aj vo vzťahu k iným.

Ako často môžeme vnímať rôzne správy o utrpení – lenže často skôr zvierat a nie ľudí. A keď, tak obvykle iba preto, aby sa niekto zviditeľnil, aby sme videli rôzne katastrofy – ale nie konkrétne, aj keď častokrát relatívne malú, no súčasne významnú pomoc konkrétnym ľuďom, ktorí ju potrebujú. A pritom niekedy stačí tak málo – niekoho si všimnúť, prehodiť s ním zopár slov, počúvať... Zato koľko zvierat si – čo sa týka materiálneho vybavenia i správania k nim - žije podstatne lepšie ako poniektorí ľudia... A to má byť v poriadku?

O materiálnych bôžikoch asi ani veľa hovoriť netreba, hoci aj tu je nebezpečenstvo, že dáme pred Bohom a ľuďmi prednosť veciam, peniazom či práci alebo koníčkum. Nie je ľahké demaskovať tvár bôžika, ktorý človeku bráni oddať sa skutočnému Bohu. Keď sa nám to podarí, tohtoročný pôst prežijeme úspešne.

Pôst prežitý s Bohom Vám želá

Patrik Bacigál

Aj na podnet niektorých z vás, sme si povedali, že Mons. Jozef Medový si právom zaslúži byť uvedený medzi osobnosťami obce a dodali sme informácie o ňom aj na webovú stránku Smoleníc.

Článok o ňom a o jeho živote si môžete prečítať v tomto čísle na 2. str.

Hľadajte aj na www.smolenice.com, dejiny, osobnosti.

red

Emília Bihariová

Mons. Jozef Medový by oslávil 86 rokov PRÍBEH na povzbudenie

Monsignora Jozefa Medového právom považujeme za rodeného Smoleničana. Narodil sa totiž v dome na dnešnej Ulici SNP, pravdepodobne v zadnej izbe tohto malého roľníckeho domčeka, ktorú obývali rodičia Alexander a Anna Medová. Obaja boli Smoleničania a pochádzali z chudobných břešských rodín; otec Alexander sa vyučil obuvníckemu remeslu. Malý Jožko sa stal členom tejto rodiny pred 86 rokmi, presne 1. marca 1926. O šesť dní ho priniesli na krst

a jeho krstným patrónom sa stal sv. Jozef, krstnými rodičmi boli Martin Kolarovič a Mária Kolarovičová, jeho dcéra – príbuzní z matkinej strany.

Na Jožkovo detstvo sa nezachovalo veľa zmienok; mnohí jeho kamaráti a rovesníci zo Smoleníc už nežijú. Spomienky na detstvo pomaly blednú aj jeho o dva roky mladšiemu bratovi Ladislavovi. Isté je, že Jožko navštevoval Ľudovú školu v Smoleniciach, potom pokračoval na Rímskokatolíckom biskupskom reálnom československom gymnáziu v Trnave. Ako 11-ročný prijal sviatosť birmovania a dostal birmovné meno Ignác. Počas štúdia na trnavskom gymnáziu bol prijatý aj do malého seminára, ktorý viedli saleziáni. Vo voľnom čase sa angažoval v hnutí „Legio angelica“, organizácii združujúcej miništrantov. Organizoval pre nich výlety po mnohých kútoch Slovenska a letné kurzy, aby sa zvyšovala ich úroveň pri bohoslužbách.

Po maturite v roku 1945 začal ako 19-ročný študovať na bohosloveckej fakulte sv. Cyrila a Metoda v Bratislave teológiu. O dva roky neskôr, v novembri 1947, Jozefa a niekoľko jeho spolužiakov posielajú jeho nadriadení na teologické štúdiá do Ríma, kde na Pápežskom kolégiu Nepomucenum úspešne pokračuje v splnení svojho sna stať sa kňazom.

Tohto dňa sa konečne dočkal: deň pred Vianocami Svätého roku 1950 v rímskej Lateránskej bazilike prijíma kňazské svätenie spolu s piatimi ďalšími krajanmi. Medzi nimi sú i dvaja neskorší biskupi Dominik Hrušovský a Štefan Vrablec. O päť rokov neskôr získava ešte doktorát z teológie i licenciát z cirkevného a civilného práva. Témou jeho dizertačnej doktorskej práce je *Poslanie sv. Metoda medzi Slovanmi*. Osobnosťou svätého Metoda sa však zaoberal už počas štúdií na Slovensku, jeho článok *Arcibiskup sv. Metod a biskup Viching*

bol v roku 1947 publikovaný v Jazykovednom zborníku.

Taliansko sa „vdáka“ prevzatú moci komunistami v roku 1948, stalo navždy jeho druhým domovom, v tejto zemi prežil väčšinu svojho života. Jozef Medový bol zaradený do pastorácie a pôsobil vo viacerých farnostiach. Ako kaplán na troch pôsobiskách: v mestečku Codroipo v diecéze Udine, o rok v Sasso Furbara v diecéze Port-Santa Rufina a v Santa Marinella. Potom bol menovaný za farára v Castelgigliano a neskôr aj v Marina di Cerveteri, odkiaľ k nám vo februári 2012 prišiel Roberto Serafini.

Okrem práce vo farnostiach bol činný aj ako vicerektor Pápežského kolégia Nepomucenum. Mimoriadne sa zaslúžil o založenie a právne uznanie Ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme zo strany Talianskeho štátu. Angažoval sa aj ako zodpovedný redaktor mesačníka Slovenské hlasy z Ríma. Dňa 16.

februára 1967 počas pontifikátu pápeža Pavla VI. získal titul Monsignor a 14. mája 1993 sa stáva prelátom Jeho Svätosti.

Mons. Medový navštívil Smolenice po odchode do Talianska iba niekoľkokrát: v roku 1969 mohol sláviť v rodnej obci svoju prímichnú svätú omšu, v 70-tych rokoch sa zúčastnil pohrebov drahej mamy i otca. Po roku 1989 sme mali možnosť stretnúť Jozefa Medového už ako kňaza v zrelom veku; prišiel v roku 1992 a ešte i v roku 1994. Vtedy ho Smoleničania videli naposledy. O päť rokov neskôr odchádza jeho brat Ladislav do Ríma, aby sa s ním rozlúčil naposledy. Mons. Jozef Medový zomrel 11. októbra 1999 v Santa Marinella, kde žil potom,

ako kvôli chorobe odišiel z pastoračnej služby. Podľa svojho želania ho pochovali na rímskom cintoríne *Palidoro* za účasti 42 kňazov, troch biskupov a veľkého množstva veriacich.

O živote Jozefa Medového toho nevieme mnoho. Poznáme fakty, ale to, akým bol kňazom a človekom, nám zostáva skryté. Vďaka Robertovi Serafinimu, človeku, ktorý ho osobne poznal a chystá o ňom vydať knihu, však zostáva duchovné dedičstvo Jozefa Medového v Taliansku stále živé.

Ivana Janáčková

JA: Bože, môžem sa Ta niečo opýtať?

BOH: Samozrejme.

JA: Sľúb mi, že sa nenahneváš...

BOH: Sľubujem.

JA: Prečo si dopustil dnes na mňa toľko vecí...?

BOH: Čo tým myslíš?

JA: No, ráno som zaspal.

BOH: Áno...

JA: Trvalo večne, kým mi naskočilo auto.

BOH: Aha...

JA: K obedu som dostal sendvič, ktorý som si neobjednal - a musel som čakať!

BOH: A?

JA: Na ceste domov mi skapal mobil práve keď mi ktosi zavolał...

BOH: Chápeš.

JA: A ako keby toho nebolo dosť, prídem domov, a chcem si dať nohy do môjho nového masážneho stroja a zrelaxovať, a on prestal fungovať! Dnes nič nešlo správne!!! Prečo si to dopustil?!

BOH: Dovoľ mi to vysvetliť: Anjel Smrti stál nadránom pri tvojej posteli a ja som poslal jedného svojho anjela bojovať s ním o tvoj život. Nechal som ťa počas toho spať.

JA: (ponížený) Ach...

BOH: Nedovoliš som tvojmu autu naštartovať, lebo sa objavil na tvojej ceste opitý vodič, ktorý by ťa nabral, ak by si vtedy po tej ceste šiel.

JA: (zahanbený)

BOH: Tá osoba, ktorá pripravovala na obed tvoj sendvič bola chorá a nechcel som, aby si dostal to, čo mala ona. Vedel som, že nemôžeš meškať do práce.

JA: (v rozpakoch) Aha...

BOH: Tvoj telefón sa vybil preto, lebo človek, ktorý ti práve volal chcel klamať ohľadom toho, o čom ste sa po telefóne rozprávali. Ani som ti s ním nedovoliš hovoriť, preto si krytý.

JA: (nežne) Rozumiem, Bože.

BOH: Ach, a ten masážny stroj bol chybný a vyhodil by ti elektriku v celom dome ten večer.

JA: Je mi to tak ľúto, Bože...

BOH: Neľutuj, len sa uč mi dôverovať... vo všetkých veciach, v dobrých aj zlých...!

JA: Budem Ti dôverovať!

BOH: A nepochybuj, že môj plán pre tvoj deň je VŽDY LEPŠÍ, než ten tvoj plán.

JA: Nechcem pochybovať. Dovoľ mi len povedať Ti Bože, ďakujem Ti za všetko dnes.

BOH: Ne je zač, dieťa. Bol to len ďalší deň, keď som bol tvojím Bohom a veľmi rád sa starám o svoje deti

Zdroj: internet, úprava Dária Jajcayová

Pán je moje slnko, moja skala.

Je to ruža, ktorá neuvädne, keď sa o ňu staráš.

Silvia Obúlaná, 6. roč.

Pán je svieca, ktorá svieti aj v tej najväčšej temnote.

Filip Baran, 6. roč.

Ak Pána počúvame, sme ako dom, ako hrad, ktorý ukrýva láskavé a počúvajúc srdce a vo vnútri tohto srdca sa nachádza náš Pán.

Laura Repová, 6. roč.

25. marec - Deň počatého dieťaťa

PLNOHODNOTNÝ ŽIVOT

Dominik

Volám sa Dominik Drdul. Bývam v Smoleniciach. Mám 13 rokov. Mám dve sestry. Mám veľa záľub, ako napríklad hra na flautu, história, fotografovanie, streľba. Rád cestujem. Narodil som sa v Bratislave s vrodenou vývojovou chybou. Hydrocefalus je porucha, pri ktorej sa hromadí likvor v mozgu, čo je mozgovomiechový mok, ktorý je potom umelo odvádzaný hadičkou do brušnej dutiny. Moja druhá diagnóza je spina bifida, čo je rásštep chrbtice. Táto diagnóza je jednou z najčastejších vrodených chýb, má ju v priemere každý 1000.ci novorodenec. Je to porušená miecha. Od výšky, kde je miecha porušená, závisí hybnosť dolných a čiastočne aj horných končatín. Ja mám miechu porušenú tak, že necítim od pásu dole nič.

Takže vlastne ja som sa okrem tejto mojej diagnózy narodil aj s inkontinenciou. Inkontinencia bola jedným z dôvodov, prečo ma lekári zamýšľali interrupčne odstrániť ešte pred narodením a potom prostredníctvom eutanázie. Ďalším dôvodom bolo, že lekári neboli dostatočne vzdelaní. A to je ešte aj dnes - vzdelávanie týchto lekárov ide pomaly. Máme vlastne len zopár naozajstných odborníkov, ktorí sú naozaj odborníkmi a vedia, o čo ide. Veľakrát je preferované, že spina bifida je vlastne porucha, ktorá bráni kvalite života týmto ľuďom. Nie je to pravda, lebo títo ľudia - ak majú vytvorené podmienky - sú schopní žiť absolútne plnohodnotný život a sú schopní robiť hocjaké iné aktivity - sú schopní

zamestnať sa a neskôr možno si aj založiť rodinu a robiť tie isté aktivity, ktoré robia ich „normálni“ kamaráti, respektíve známi.

V súčasnosti veľakrát záleží ako príjmu toto dieťa jeho rodičia, prípadne najbližšie okolie. Moji rodičia si povedali - napriek odporúčaniam lekárov - že nie interrupcia, že žiadna nebude - za čo som im vďačný. Veľa týchto detí je veľmi životaschopných. Stalo sa aj také, že jeden plod chcel lekár odstrániť. Keď sa dieťa narodilo, jeho mama za ním prišla a povedala mu: „Toto dieťa ste mi chceli zobrať.“

Je veľmi časté, že ženy, ktoré čakajú tieto deti, podľahnú tým radám lekárov, lebo sú to prvé z odborných rád, ktoré sa im dostanú. 90% žien, ktoré zistia, že čakajú také dieťa, idú na interrupciu. Dnes sa aj napriek snahám obmedziť interrupcie na Slovensku vykonáva 40 interrupčných zákrokov denne.

Navštevoval som aj materskú škôlku v Smoleniciach. Bola to jedna z dvoch, ktoré prichádzali do úvahy, ktorá ma bola schopná prijať. Na to nezabudnem, lebo tam boli veľmi obetavé učiteľky, napríklad ma bežne brávali do lesa, pomáhali mi pri hygiene, keď som bol ešte malý a veci podobné robili okolo mňa, takže naozaj im veľmi ďakujem, boli veľmi obetavé. Častokrát trpeli moju nestálosť, napríklad ma niekde posadili a po 5 minútach som si rozmyslel, že chcem byť niekde inde. No tak si predstavte, aké boli z toho šťastné.

Medzi 4. a 5. rokom môjho života sa nám podarilo zohnať

ortézu na chodenie. Základnú školu v Smoleniciach som absolvoval zároveň s normálnymi spolužiakmi. V škole som mal asistentku učiteľa a dodnes som s ňou v kontakte. Taktiež som mal osobných asistentov, ktorí ma brávali zo školy aj do školy, pomáhali mi pri hygiene a veci podobné. Momentálne študujem už 3.rok na osemročnom gymnáziu Angely Merici v Trnave. Tam mi pomáhajú dobrovoľníci, ktorí nahrádzajú asistenta učiteľa.

Ja sa nestotožňujem s názorom, že spina bifida je dôvod na smrť, a ani nemôžem. Pretože vidím, že veľa detí, už len tých 150, ktoré sú v občianskom združení SBAH, ktoré založili moji rodičia, sú životaschopné deti. Veľké percento z nich má úplne normálny intelekt, skoro všetky. A niekto povie, že jednoducho zabiť. S tým ja nesúhlasím! Aj keď to mnohokrát vyzerá zle, ale

to jednoducho nie je dôvod, že tohto človeka treba zabiť. Takýto defekt sa dá zoperovať a upraviť. Zostáva tam tá porucha, že človek často krát nemôže chodiť a je odkázaný na invalidný vozík.

Ľudia so Spinou bifidou - hovorí sa, že to je len život plný obmedzení, prekážok a vecí podobných. Ale my dokážeme lásku nielen prijímať, ale ju aj dávať. Ľudia často krát hovoria, že sú obohatení tým, čo so mnou prežili. Že som ich naučil, že zmyslom života nie je ideálne zdravie, ale láska.

„Sme iní, sme tu preto, aby sme žili.“ To je motto nášho občianskeho združenia, ktoré združuje rodičov detí so spinou bifidou a hydrocefalom. Združenie poskytuje rodičom poradenstvo ohľadom spinu bifidy a takto sa nám podarilo už pomôcť a zachrániť 150 úžasných detí, ktoré žijú a sú v združení. Z našich táborov často krát odchádzajú asistenti obohatení... je to pre nich často prvá skúsenosť s ľuďmi s takýmto postihnutím a zistia, že to naozaj nie sú len ľudia, ktorí vyžadujú, ale sú to aj ľudia, ktorí dávajú. Dobrovoľníci sú to väčšinou mladí ľudia od 16 do 25 rokov.

Môj lekár, výborný chirurg MUDr. F. Horn, PhD. hovorí: „Lásku vám dá aj dieťa so spinou bifidou.“

Dominik Drdul

(Na fotografii je Domik s dobrovoľníkmi, kamarátmi, ktorí mu pomáhajú)

*Priateľ je ako slnko na oblohe.
Vždy je tu, aby ti pomohol.
Ako hrad na skále tu bude stáť.
Ako svieca, rozžiari ti dom.*

Diána Gálvičová, 12 rokov

„Medzinárodný deň žien je sviatok žien a boja za ich rovnoprávnosť, ktorý sa koná každoročne 8. marca.“

Nápad oslavovať Medzinárodný deň žien vznikol na Medzinárodnej ženskej konferencii v roku 1910, ktorá sa konala v Kodani.

Ako dátum tohto sviatku bol stanovený 8. marec na počesť veľkého štrajku 40 000 newyorských krajčirok z textilných tovární, ktorý sa konal v roku 1908. Tieto bojovali za zrušenie desaťhodinového pracovného času, proti nízkym mzdám a zlým pracovným podmienkam.

Pred prvou svetovou vojnou vytýčili ženy predovšetkým tieto požiadavky: hlasovacie právo, osemhodinový pracovný čas a zlepšenie špeciálneho zákonodarstva. V Rakúsku, Švajčiarsku, Nemecku sa prvý MDŽ konal už v roku 1911. Roku 1913 ho oslavovali aj v cárskom Rusku. Po ženských nepokojoch a demonštráciách v Petrohrade je roku 1917 pevne ustanovený 8. marec ako MDŽ.

V roku 1975 bol MDŽ oficiálne uznaný OSN.

Prvý sviatok MDŽ v ČSR sa konal v roku 1921 a o rok neskôr nadobudol už masový charakter. Počas druhej svetovej vojny bol MDŽ zrušený, posledný

sa konal v roku 1938. Po roku 1945 bol MDŽ znovu obnovený. Toľko sa dočítate o MDŽ na internete z wikipédie. MDŽ je niekedy chápaný na slovensku kontroverzne ako pozostatok bývalého režimu. Je fakt, že MDŽ bolo pred 89. tým zneužívané na ideologické účely. Dodnes sa nám podvedome vybavujú masové podnikové oslavy a červené klince, ktorými bývali ženy obdarované.

História tohto sviatku ako bolo uvedené, však hovorí čosi iné.

Milé dámy, dúfam, že na každú z vás si v tento deň spomenul aspoň jeden zástupca opačného pohľavia. Poznám vo svojom okolí veľa žien, bojovníčok. Vážim si všetky tie, ktoré bojujú za iných. Ktoré sú ochotné obetovať stratu svojho pohodlia a narušať zaužívané stereotypy okolo nás. Mnohé sú ochotné brániť tých, ktorým sa krivdí, zasadiť sa za tých, za ktorých sa nikto nepostaví, lebo sú chorí, starí alebo inak znevýhodnení. Vážim si odvážne ženy, ktoré vedia povedať svoj názor, keď väčšina si myslí nič iné, pomenovať veci pravdivo, bez skrývania sa za spoločnosť. Želám nám, aby náš boj bol bez súperenia s mužským svetom, vychádzajúci z túžby po spravodlivosti, pokoji, slobode a láske.

Ivana Štibraná

*Hrad, čo ma chráni,
slnko, čo mi tepolo dáva.*

*A tvoje srdce ma ako
skála bráni.*

*Si more, čo múdrosť
máva - a ja ju*

dostávam.

Si hviezda,

*čo vždy dva kroky
dopredu myslí.*

*... dúfam, že budem raz
z tých, čo ti to istí...*

Ženy treba ľubiť...

Alex Rábara, 6. ročník

„Jazykové“ okienko - PREKLEPY

Chlieb nás každodenný daj nám dnes...
Chlieb bol plný prasiat, ale čistý.
 Podľa mapy som autom zamieril na hever.
 V aute vždy vozím sever.
 Nemám rád namydlených ľudí.
 Vždy keď som namyslený, zazvoní telefón.
 Nad ráno padla studená kosa.
 Padla rosa na kameň.
 Na lístie sú najlepšie trable.
 So svojou milou mám hrable.
 Na oblohe sa objavili traky.
Mrak mi držia nohavice.
Vypral som pekné peniaze.
Vyhral som špinavé ponožky.
Alfa je dobrá frankovka.
Alpa a omega zdravia

je správna výživa.
 Na telocviku sme urobili 100 dresov.
 Niektorí politici menia drepy.
 Bol opitý na pol.
 Obdivujem obrobené mole.
 Videl som Štrbské pleco.
 Na plese si dám obklad.
 Pocítil som veľký klad.
 Vyhrala cvičenie na hladine.
 Zahral sólo na hrúbku.
 V diktáte mám štyri trúbky.
Mača dojí ovce.
Bača skáče za kľbkom.
 Najlepšia voda je slanina.
 Pokapala na salaši slatina.
 Na stole ležali 3 kobily.
Mobyly skákali za ohradou.

Besné víly tancovali do rána.
 Margita a Lesná sú veľké skaly.
 Vo vani plával veľký kápor.
 Nasekaný kapor sa posype na dochutenie.
 Bola vyobliekaná ako vanička.
 Predám staršiu paničku, zachovalú.
 Mal som vojnu ako rezeň.
 Obľubujem remeň so zemiakovým šalátom.
 Na penzii ma trápi láska.
Lámka prechádza cez žalúdok.
 Najlepšie sa vyfotíš v pyžame v posteli.
 Rád sa potím s manželkou.
 Vzrušuje ma jej zmyselný kanec.
Tanec ochraňuje samice.
Brav mi bol vždy oporou.
Brat si odfukuje v

chlieve.
Fajku mám najradšej v nočnej košeli.
Majka sa musí správne napchať.
 Nad rakvou robila úprimné slzy.
 Rád roním v kolektíve.
 Na hlave má madlo.
 Na dverách nesmie chýbať maslo.
 Pri mlátení sa mi utrhol cap.
 Jeden cep stačí aj na celé stádo kôz.
 Ťažké kozy používali aj Husiti.
 Výstrih jej zdobily pekné vozy.
 Bol tvrdohlavý ako baran.
 A môj baran konečne stojí.
 Bol veselá šopa.
 Mladý párik sa bozkával na kope.
 Poštípal ma somár.
Komár je nenárodné zvieratko.

Bohumil Holúbek

ŠTATISTIKY

Krsty:

Stela Birošíková, narodená 04.12.2011, pokrstená 06.01.2012,
Erik Švorčík, narodený 19.11.2011, pokrstený 08.01.2012,
Dávid Gažo, narodený 14.12.2011, pokrstený 21.01.2012,
Maxim Pinkas, narodený 11.11.2011, pokrstený 22.01.2012,
Samuel Škvarka, narodený 30.11.2011, pokrstený 22.01.2012,
Tobias Stacho, narodený 05.01.2012, pokrstený 29.01.2012,
Sára Janeková, narodená 25.12.2011, pokrstená 04.03.2012.

Sobaše: neboli

Pohreby:

Karol Bukovský, narodený 18.11.1927, zomrel 05.01.2012, pochovaný v Smoleniciach,
Vladimír Novák, narodený 15.05.1930, zomrel 13.01.2012, pochovaný v Smoleniciach,
Ružena Chynoranská, r. Šidová, narodená 08.08.1930, zomrela 19.01.2012, pochovaná v Smoleniciach,
Karol Smolek, narodený 31.03.1924, zomrela 03.02.2012, pochovaný v Smoleniciach,
Gabriela Šestáková, r. Babjaková, narodená 24.01.1965, zomrela 11.02.2012, pochovaná v Smoleniciach,
Július Vrabec, narodený 28.09.1929, zomrel 03.03.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Posledné africké správy...

V januári som počas svojej prezentácie o Tanzánii na farskej kaviarni dostala otázku, či sa vraciam späť do Shelui. Vlastne ma touto otázkou bombardovali mnohí ešte pred mojím príchodom na Slovensko. Odpovedala som vyhybavo a nejasne. Vtedy som ešte nevedela, či sa nám podarí zohnať sponzora alebo nie. Vravela som si, kam nás Pán pošle, tam pôjdeme. V kútiku duše som však verila, že to bude opäť Afrika. Dokonca sa priznávam, že nič iné som ani nepripúšťala. Sľúbila som všetkým prítomným na kaviarni, že ak budem letieť späť, určite dám všetkým vedieť.

Dnes sa chcem s čitateľmi Smolenického posla podeliť o svoju radosť! Tým, ktorí nám držali palce, povzbudzovali nás, podporovali finančne či modlitbami vravím: vytrvajte ďalej, lebo 12.marca letíme späť pokračovať v našej africkej misii! Podarilo sa nám získať sponzorov, a preto môžeme spríadať ďalšie plány a dobrodružstvá...

Naši malí škôlkári sa nás už nevedia dočkať. Stále chodia na faru a vyzvedajú od Francisa (nášho kňaza), kedy sa už začne škola. Stavbu sme síce slávnostne skolaudovali, nechali posvätiť biskupom, ale potrebujeme ešte dokončiť strop, pokryť poslednú časť strechy a všetko zariadiť. Ešte pred našim odchodom sme požiadali o povolenie založiť i katolícku základnú školu svätého Desideria. Meno vybrali naši farníci ako vďaka našmu biskupovi, ktorý súhlasil so založením farnosti v Shelui pred štyrmi rokmi. Ak Boh dá, pokúsime sa školu tento rok postaviť, alebo aspoň začať. Držte nám palce!

Vo svojich modlitbách pamätajte na nás a ak vás pochyť cestovná horúčka a vyberiete si Tanzániu, nezabudnite sa zastaviť u nás. Všetci ste vrelo vítaní!

Všetkých vás pozdravuje Emília Bihariová

P.S.: Osobitná vďaka pánu dekanovi za gitaru a projektor na cestu do Afriky!

Viete, že...

Čo hovoria pranostiky o sv. Jozefovi:

Jozef – základ jari.
 Koľko dní pred Jozefom vyletia včely, toľko týždňov bude chladno.
 Koľko dní pred Jozefom teplo, toľko po ňom zima.
 Ak sa do Jozefa s vetrom sneh vyduje, peknú k Veľkej noci chvíľu prorokuje.
 Kto do Jozefa nezaseje, koľko zaseje po Jozefe, toľko aj zožne.
 Keď Jozef kožuch odkladá, bude dobrá úroda.
 Ak je na Jozefa mráz, bude ovos dobre rásť.
 Na Jozefa slniečko dáva chlieb a vínečko.

Miroslava Gregušová

Príde babka na nemenovaný úrad a pozdraví úradníka: „Česť práci, súdruh!“ A úradník jej odpovedá: „Babka, vy ste si asi splietli dobu“. A babka odpovedá: „Dobu možno, ale teba nie!“

V ČSSR vykopú vedci dve kostry a domnievajú sa, že sú to Cyril a Metod. Ale nevedia, ktorý je ktorý. Pošlú obe kostry do Sojuzu k špecialistom.

O mesiac prídu vzorky naspäť v dvoch malých škatuliach, obe kostry sú úplne rozbité.
 V jednej škatuli je malá ceduľka: „To je Cyril, priznal sa.“

Správa Rádia Jerevan: „Na sovietsko-čínskej hranici napadla skupina čínskych tankov sovietsky, pokojne orajúci traktor. Ten paľbu opätovoľ a po zničení všetkých tankov sa vrátil späť na základňu.“

Farské noviny Smolenický posol. Vydáva Farský úrad v Smoleniciach. Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ivana Janáčková, Ján Jakubec, Ivana Štibraná. Zahraničný spravodajca v Shelui Emília Bihariová. Radi uvítame vaše príspevky na rôzne témy týkajúce sa našej farnosti, náboženského, ale aj spoločenského života. Prijímame ich v elektronickej podobe na e-mailovej adrese ivanastibrana@gmail.com.